

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku

- rozpoznanie sprawy co do istoty i oddalenie skargi

- obciążenie skarżącego kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

W swym odwołaniu Komisja Europejska żąda uchylenia wyroku z dnia 27 lutego 2015 r. Breyer/Komisja, T-188/12, EU: T:2015:124 w zakresie, w jakim Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 3 kwietnia 2012 r., na mocy której Komisja odmówiła skarżącemu udzielenia pełnego dostępu do dokumentów dotyczących transpozycji dyrektywy 2006/24⁽¹⁾ przez Republikę Austrii oraz do dokumentów dotyczących sprawy, w której wydany został wyrok z dnia 29 lipca 2010 r. Komisja/Austria⁽²⁾ w zakresie, w jakim na mocy tej decyzji odmówiono dostępu do pism procesowych złożonych przez Republikę Austrii w tej sprawie.

Skarżący oparł swą skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji na jednym zarzucie, w którym podniósł zasadniczo naruszenie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001⁽³⁾. Sąd stwierdził nieważność spornej decyzji w zakresie, w jakim na jej mocy odmówiono dostępu do pism procesowych złożonych przez Republikę Austrii w ramach wskazanej sprawy. W odniesieniu do podniesionego zarzutu Sąd stwierdził zasadniczo, że omawiane pisma procesowe stanowią dokumenty w rozumieniu art. 2 ust. 3 w związku z art. 3 lit. a) rozporządzenia nr 1049/2001, że są one w konsekwencji objęte zakresem stosowania owego rozporządzenia, i że art. 15 ust. 3 tiret czwarte TFUE nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu owego rozporządzenia do pism procesowych, o których mowa ze względu na ich szczególny charakter.

Na poparcie swego odwołania Komisja podniosła zarzut dotyczący błędnej wykładni art. 15 ust. 3 TFUE, na której Sąd oparł swój wniosek, wedle którego przepis ów nie sprzeciwiał się zastosowaniu rozporządzenia nr 1049/2001 do omawianych pism procesowych ze względu na ich szczególny charakter.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniająca dyrektywę 2002/58/WE (Dz.U. L 105, s. 54).

⁽²⁾ C-189/09, EU:C:2010:455.

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Santa Maria Capua Vetere (Włochy) w dniu 11 maja 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Massimo Orsi

(Sprawa C-217/15)

(2015/C 245/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Santa Maria Capua Vetere

Strony w postępowaniu głównym

Massimo Orsi

Pytanie prejudycjalne

Czy jest zgodny z prawem wspólnotowym w rozumieniu art. 4 [Protokołu nr 7 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności] i art. 50 [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] przepis art. 10a decreto legislativo nr 74/00 w zakresie, w jakim zezwala na ocenę odpowiedzialności karnej podmiotu, względem którego, za ten sam czyn (niezapłacenie podatku VAT), państwowa administracja podatkowa uznała, że ponosi on odpowiedzialność oraz nałożyła sankcję administracyjną obejmującą 30 % niezapłaconego podatku?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pécsi Törvényszék (Węgry) w dniu 15 maja 2015 r. – Hószig/Alstom Power Thermal Services

(Sprawa C-222/15)

(2015/C 245/12)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Pécsi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Hószig Kft.

Strona pozwana: Alstom Power Thermal Services

Pytania prejudycjalne

I – W związku z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) [zwanego dalej „rozporządzeniem nr 593/2008”]⁽¹⁾:

- 1) Czy sąd krajowy może interpretować wyrażenie „z okoliczności wynika”, zawarte w art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 593/2008, w ten sposób, że badanie „okoliczności, które należy wziąć pod uwagę” do celów ustalenia racjonalności braku wyrażenia przez stronę zgody zgodnie z prawem państwa, którym ma ona miejsce zwykłego pobytu, odnosi się do okoliczności dotyczących zawarcia, przedmiotu umowy i jej wykonania?
  - 1.1. Czy skutki, o których mowa w art. 10 ust. 2, sytuacji opisanej w pkt 1 powyżej, należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdyby okoliczności, które należy wziąć pod uwagę, ukazały wobec powołania się przez stronę [na prawo państwa, w którym ma miejsce zwykłego pobytu], że zgoda na prawo właściwe ustalone na podstawie ust. 1 tego artykułu nie stanowiłaby racjonalnego skutku jej zachowania, sąd krajowy powinien orzec o istnieniu i o ważności postanowienia umownego według prawa państwa miejsca zwykłego pobytu strony, która powoływała się na to prawo?
- 2) Czy dany sąd krajowy może nadać postanowieniu art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 593/2008 wykładnię, zgodnie z którą – zważywszy na ogół okoliczności danej sprawy – może on swobodnie ocenić, czy w świetle okoliczności, które należy wziąć pod uwagę, wyrażenie zgody [na wybór prawa właściwego] zgodnie z art. 10 ust. 1 nie stanowiło racjonalnego skutku zachowania strony?
- 3) W przypadku gdyby dana strona powołała się zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 593/2008 na prawo państwa, w którym ma miejsce zwykłego pobytu, aby wykazać, że nie wyraziła zgody [na wybór prawa właściwego], czy sąd krajowy jest zobowiązany uwzględnić prawo państwa miejsca zwykłego pobytu tej strony w zakresie, w jakim w świetle prawa tego państwa wobec zaistnienia wspomnianych „okoliczności” zgoda tej strony na prawo wskazane w umowie nie stanowiłaby racjonalnego zachowania?